

СТО ГОДИНИ РАЗЦВЕТНИКОВ

Тази есен се навършиха сто години от рождението на Асен Разцветников - големия поет за деца и възрастни, четен и препрочитан от няколко поколения четци. Той е роден на 2 ноември 1897 г. в горнооряховското село Драганово, а е починал през 1951 г. в София. Написал е безброй стихотворения, приказки и гатанки / шест от тях са поместени на отсрещната страничка/. Без творбите на този класик на детската литература не можем да си представим никоя днешна читанка

ДЕТО НЯМА ДА ГО БЪДЕ

Три гена вече ред по редом моля
гядя, татка, батя, чича Коля.

Всеки ме изпраща с много здраве -
нямал време днес шейна да прави.

Чуй ме, Дядо Коледе, ти, дето
ще ни дойдеш скоро от небето!

Моля те и чакам със тревога -
донеси ми ти шейна двурога.

Донеси ми ти шейна крилата
с али върви, с рогчета от злато.

Та ще ида чак на върха снежен,
дето с тънка пара е замрежен,

ще се спусна низ гората бяла
като облак, като люта хала.

Ще премина селото, полето,
ще извия право към морето.

А пък там ще чака страшна риба
и с опашка пяната ще шиба.

Щом разтвори тя димящо гърло,
със шейната в него ще се хвърля.

Па ще плувнем през водите преко
и ще стигнем в чужди край далеко.

Ще разтвори тя тогава устни -
жив и здрав на сухо ще ме пусне.

Там ще си направя аз колиба,
ще се храня с кестени и риба.

Да ми дават сто шейнички златни,
няма да се върна веч обратно.

Нека в къщи плачат и се вайкат
дядо, татко, батя, чичо, майка.

Нека всеки гума им в лицето:
„Туй-затуй пропъдихте момчето!“

ДЯДО КОЛЕДА

Цял потънал в сняг
и скреж, той дошъл
със тих вървеж, поог-
ледал се на прага, па
заудрял със тояга:

- Чук-чук-чук-чук-
чук-чук-чук! Абе, кой
живее тук?

Спели всички кро-
тък сън.

Никой нямало навън
- тежки порти да от-
вори, да го срещне в
равни двори и да викне с
весел глас:

- Хай добре дошъл у нас!

Но в среднощния покой сам вра-
тите бутнал той. Казват, нямало
ключалка - ни голяма, нито мал-

ка, - що без много „щрак“ и „щрик“ той да
не отвори в миг.

Шарко млъкнал изведнъж - знаел той
светия мъж.

Влязъл тихо вкъщи госта,
най-напред при батя Коста,
и завчас, без шум и звук, сло-
жил книга, блок и чук. После,
благ и зачервен, той пристъ-
пил къмто мен и ми турил
до кревата таз писалка и
шейната, кимнал мигом със
глава, па прибавил и халва.

Спрял при Лалка той то-
газ в тихия среднощен час и
си рекъл:

- Тая Лалка за писалка ми
е малка, а защо ѝ са шейни,
щом е още в пелену?

Рекъл, сложил гар богат - кук-
личка и шоколад - и накрай с усмивка
блага пак прекрачил той през прага и по-
несъл своя кош в снежната заспала нощ.